

CHƯƠNG VIII

Mỹ Phượng ngồi giữa đám bạn ăn nhậu và đùa giỡn. Cô im lặng hút thuốc, mặt khó đăm đăm. Cô bắt đầu hút từ lúc rơi vào nỗi buồn hận, chán đời. Và uống rượu sành hơn khi gia nhập vào “Hội những người thích quậy” mà nhờ bạn giới thiệu, như thừa hưởng dòng máu trác táng của mẹ. Cô chơi hết mình, chơi không thua những tay anh chị nổi tiếng sành sỏi trong giới giang hồ, bất chấp sự ngăn cản của bà Diễm.

Băng nhóm này thuộc giới quý tộc, không cần học hành cũng không quậy phá kiểu giật dọc trên đường phố. Đó là những cô chiêu cậu ấm xài tiền như nước. Có mặt thường ở sàn nhảy hơn là ở nhà. Mà sàn nhảy thì lưu động mọi nơi mọi giờ. Mỹ Phượng lao vào cuộc chơi với tâm trạng phá phách, tung hết lớp vỏ nề nếp mà bà Diễm đã khoác cho cô.

Dựa ngửa ra ghế, chân gác bừa trên bàn, cô nhả khói, nhìn lên trần nhà. Điều bộ bất cần chung quanh. Chợt một bàn tay vỗ mạnh vào vai khiến cô đổ quạu, ngồi phất lên với điệu bộ sinh sự. Chiêu Ly đang đưa ly rượu cho cô, cười với vẻ hiểu biết:

- Uống thêm đi. Vài ly hết thất tình ngay. Tội quái gì phải buồn với rầu. Bộ trên đời này hết con trai rồi hả?

Đang nóng vì bị đau, lại nghe chữ thất tình, Mỹ Phượng như bị trúng tên, cô trừng mắt:

- Câm họng lại ngay!

Chiêu Ly bị mắng bất ngờ, hơi hơi quê, nhưng cũng gượng cười:

- Này! Làm gì tự nhiên quạu quọ vậy? Đùa chút thôi mà.

- Đùa kiểu gì mất dạy vậy?

Mọi người ngừng ăn, quay lại phía Chiêu Ly. Quê quá, cô cũng “phát hỏa”:

- Ê! Nói ai mất dạy?

Mỹ Phượng đứng dậy, đá phăng chiếc ghế:

- Nói mày, rồi sao? Ăn nói mất dạy. Đồ tồi!

- Phải rồi. Cứ cho tao tồi hay gì đó nhưng ít ra tao cũng không bị bò đá liêng xiêng như mày. Ha... ha... bị bò đá mà ra về ta đây... Á...

Cô chưa nói xong đã hét lên một tiếng hét hoảng. Mỹ Phượng hất ly rượu vào mặt cô, rượu ướt cả mặt, chảy tràn xuống áo. Chiêu Ly nổi khùng nhào tới tát vào mặt Mỹ Phượng. Mỹ Phượng túm áo cô xô mạnh một cái. Nếu Thái không đỡ kịp, có lẽ Chiêu Ly đã văng xuống đất.

Tròng phòng náo loạn lên, chén đĩa bay tứ tung, mảnh vỡ lổn ngổn dưới sàn nhà. Thái giữ Chiêu Ly lại, vài người kéo Mỹ Phượng ra. Tiếng hét, tiếng can ngăn và tiếng cười tạo nên một hỗn hợp âm thanh chói tai. Buổi tiệc tan giữa chùng trong đổ nát, náo loạn.

Phải vất vả lắm, bạn bè mới tách được Chiêu Ly và Mỹ Phượng ra.

Về nhà Mỹ Phượng nằm vật ra giường khóc âm ỉ, làm bà Duy hoảng hồn chạy vội vào phòng cô.

- Chuyện gì vậy Phượng?

- Con chán lắm rồi. Chán tất cả rồi. Con đang muốn chết, mẹ đi mua thuốc về đây.

Bà Duy lắc đầu khổ sở. Đâu phải đây là lần đầu tiên Mỹ Phượng đòi tự vẫn. Bà không sợ điều đó. Nhưng cô cứ khóc lóc đập phá làm trong nhà rối tung. Bà khổ tâm mà chẳng làm gì được, chỉ biết trút tất cả căm giận vào ông Huỳnh. Rốt cuộc, ông ngày càng trốn bà và ở lại hăng, thỉnh thoảng mới về nhà. Hai mẹ con khốn khổ đẩy đọa lẫn nhau trong biệt thự rộng thênh thang.

Cố nén chán chường, bà ngọt ngào:

- Không có thằng Duy thì cũng có thằng khác. Mẹ sẽ tìm cho con thằng khác hơn nó gấp mười lần. Tội gì phải khổ vì nó chứ.

- Mẹ đẹp điệp khúc đó đi. Tại mẹ tất cả. Nếu mẹ không xúi con đòi tiền thì đâu đến nỗi ảnh bỏ con.

Bà Duy nghiến răng:

- Chứ không phải tại mày hung dữ làm nó chán hả? Tao có xúi mày đập phá công ty nó không?

- Nhưng như vậy vẫn còn cứu vãn được, con năn nỉ ảnh là xong. Tại mẹ tham tiền làm ảnh ghét lây cả con. Mẹ sáng mắt chưa?

Bà Diễm im lặng. Có lẽ Mỹ Phượng nói đúng. Có lẽ bà sai lầm. Buổi tối về nhà nghe Mỹ Phượng kể lại cuộc xô xát của cô, bà nghĩ vậy là hết. Thế nào bạn bè Duy cũng xúi nó bỏ Mỹ Phượng. Và lại, khi Duy đưa Như Hạnh vào công ty là nó đã mặc nhiên xem thường Mỹ Phượng rồi. Bà nhịn cũng giới hạn mà thôi. Đến nỗi như vậy thì cho đổ vỡ luôn.

Việc đầu tiên bà nghĩ đến là tiền. Mất hai trăm triệu bà xót gì nổi. Cho nên khi Duy gọi điện nói chuyện với Mỹ Phượng, bà ngồi một bên nhắc cô đòi tiền, đòi một cách quyết liệt... Cuối cùng thì bà cũng được như ý.

Có điều bà không ngờ Mỹ Phượng lụy tình đến như vậy. Chưa hề biết yêu nên bà không hình dung nổi cô sẽ đau khổ ra sao. Bà tức điên lên khi thấy cô quậy phá hận đời, như thể mất Duy là mất luôn ánh sáng của cô. Và hậu quả việc thất tình của cô chỉ mình bà gánh chịu. Biết trút cơn giận vào ai đây?

Mỹ Phượng đay nghiến:

- Tại mẹ tất cả, mẹ tham tiền. Mà tiền đó có phải của mẹ đâu, cũng là của người khác mẹ giật cướp. Vậy mà cho con có bao nhiêu đó cũng tiếc. Có ngày trời trả báo mẹ đó.

- Câm họng đi!

Cô vùng dậy, quát lên:

- Con không câm.

Bà Diễm dịu giọng:

- Bây giờ con muốn gì?

- Không muốn gì nữa hết, con chán mọi thứ rồi, không muốn sống nữa... Hu...hu...

Mỹ Phượng lại gục xuống như tàu lá héo, khóc nức nở trong gối. Bà Duy mím miệng:

- Con ngồi dậy, ra gọi điện cho thằng Duy đi.

- Chi vậy?

- Hẹn nó đi chơi để nói chuyện.

- Mẹ đừng tào lao. Hẹn mấy lần rồi có được đâu.

- Nhưng lần này thì khác. Con đang khóc, cứ vừa khóc vừa hẹn nó ở quán nào đó. Con dọa tự tử là nó đến ngay. Nó không dám li đâu.

Bà nhìn đồng hồ:

- Gọi nhanh đi, gần đến giờ nó về rồi đó.

“Có vậy mà cô nghĩ không ra”. Mỹ Phượng tràn trề hy vọng. Chạy xuống nhà dưới, cô gọi điện đến công ty. Là Duy bắt máy. Cô lấy giọng bí mật:

- Em. Mỹ Phượng đây. Chiều nay em muốn gặp anh.

- Chi vậy Phượng?

- Em muốn nói chuyện.

- Anh nghĩ mọi chuyện mình đã giải quyết xong rồi. Xin lỗi em, lúc này anh rất bận.

Mỹ Phượng khóc nức lên:

- Đừng tàn nhẫn với em như vậy Duy. Hãy để em giải thích một lần nữa thôi. Chiều nay sáu giờ, em chờ anh ở quán Hương Lam. Nếu anh không đến em sẽ tự vẫn. Em chán đời lắm rồi, có chết cũng không sao.

Duy kêu lên:

- Đừng làm vậy Phượng.

Nhưng Mỹ Phượng đã gác máy. Mắt cô ráo hoảnh, hả hê trong cảm giác chiến thắng.

Cô rửa mặt, và ngồi vào bàn trang điểm. Đích thân bà Diễm làm mặt cho cô. Một đôi mắt thật mơ màng, sâu muợn. Cộng với vẻ buồn trên gương mặt, cô đẹp một cách nào nùng. Lần đầu tiên Mỹ Phượng trang điểm nên một khuôn mặt như vậy, cô thấy mình chẳng cần gì phải khóc cả. Chỉ cần vẻ buồn như cúc, điệu gầy như mai cũng đủ làm mềm lòng Duy rồi. Những cử chỉ đó đâu cần cô phải học.

Cô đến sớm hơn giờ hẹn, và ngồi vào góc phòng lặng lẽ chờ Duy.

Anh đến thật. Mỹ Phượng nhìn thấy anh ngoài cửa. Cô ngồi yên nhìn anh lách qua các bàn đi về phía cô. Dáng dấp hào hoa ấy, gương mặt đẹp cương nghị ấy đã một thời là của cô. Bây giờ và mãi mãi sau này cũng vậy. Cô cứ yêu đắm đuối, tuyệt vọng. Tự nhiên cô thấy muốn khóc.

Duy ngồi trước mặt Mỹ Phượng. Như không thấy cái nhìn mê say của cô, anh hơi nghiêm:

- Em muốn nói chuyện gì?

Mỹ Phượng hơi lúng túng:

- Chẳng lẽ mình không có chuyện gì để nói sao anh? Dù sao mình cũng đã từng yêu nhau mà.

Duy quay mặt như không muốn nghe cô nói điều đó. Cử chỉ của anh không làm cô hụt hẫng tự ái chỉ càng khơi dậy tình cảm cuồng nhiệt đã mất. Giọng cô van lơn:

- Không lẽ vì chuyện khờ khạo của em, anh giận em lâu đến vậy?

Duy lắc đầu, nhìn vào mắt cô:

- Đây không còn là chuyện giận nữa Phương, mình hoàn toàn không hợp nhau thì nên chia tay. Em nên tìm cho mình tình cảm khác, đừng nhớ chuyện trước đây nữa.

- Không, em không quên được. Em còn thương anh. Tới chết em cũng chỉ thương mình anh.

Giọng Duy nhẹ nhàng:

- Rất tiếc anh không thể làm em vui được. Nếu em muốn mình vẫn cứ là bạn, chỉ là bạn. Ngoài ra anh không thể chiều em được. Đừng buồn anh.

Duy nói chuyện lịch sự và xa cách. Một tình cảm mãnh liệt trào lên trong cô khi nhìn thấy anh, nghe giọng nói của anh. Cô muốn nhào vào lòng anh để được ôm siết, được cảm thấy sự đắm đuối... Càng khao khát Duy, cô càng thấy quýnh quáng bất lực. Sao mà anh xa cách thế, lạnh lùng thế? Cô biết làm gì bây giờ?

- Anh nói đi! Em phải làm sao để anh trở lại yêu em, em sẽ làm hết cho anh vui.

Duy nhìn cô, điềm tĩnh và thương hại:

- Cái gì mất rồi thì không thể tìm lại được Phượng ạ. Anh xin lỗi.

- Anh thù ghét em lắm phải không? Vì em đã làm anh lòng đong.

- Chuyện đó qua rồi. Anh quên rồi.

Mỹ Phượng gục mặt xuống bàn, vai rung lên vì khóc. Duy hơi nhìn xung quanh. Rất may là không ai để ý cử chỉ khác thường của cô. Duy không thích bị người ta nhìn mình với ánh mắt tò mò. Anh gõ nhẹ nhẹ lên bàn:

- Em đừng xúc động quá. Hay là anh đưa em về. Để người ta nhìn em không hay đâu Phượng à.

Mỹ Phượng chột ngắc lên:

- Có phải anh đã yêu Như Hạnh không?

Duy im lặng tìm gói thuốc trong túi. Anh rút một điếu, chăm chú châm lửa, như muốn thay câu trả lời.

Mỹ Phượng vẫn nhìn anh, nói gần như hét lên:

- Em nói có đúng không? Anh nói thật đi.

- Đó là chuyện riêng giữa anh và Như Hạnh. Xin lỗi, anh không thể trả lời em.

- Không, anh nói thật đi, nói thật đi.

- Em tìm hiểu làm gì?

- Em muốn biết, và cần biết.

- Chi vậy Phương?

- Để em dứt khoát tư tưởng.

Duy cười nhẹ:

- Mình đã chia tay rồi, anh sống ra sao, mong em đừng quan tâm.

Mỹ Phượng vẫn ngoan cố:

- Có nghĩa là anh đã yêu nó rồi, không chừng vì nó nên anh mới bỏ em.

Duy nhìn cô, hơi cau mày:

- Em tưởng tượng chuyện gì vậy? Như Hạnh vô tội trong chuyện này, em đừng lôi cô ấy vào đây.

Mắt Mỹ Phượng lóe lên, cắn hờn:

- Vì nó mà anh bỏ em, nó phải trả giá chuyện này.

Duy thoáng rùng mình, anh lo cho Như Hạnh thật sự:

- Tại sao cô ấy phải trả giá, và trả giá vì cái gì? Anh nhắc lại là cô ấy không liên quan gì đến anh và em, em đừng làm bậy. Nếu Như Hạnh có chuyện gì, thì gia đình anh không bỏ qua cho em đâu Phượng ạ.

Tim Mỹ Phượng tưởng nát ra được vì đau đớn. Duy không thừa nhận tình yêu của anh. Nhưng chỉ bao nhiêu đó lời cảnh cáo, Mỹ Phượng hiểu anh bảo vệ Như Hạnh như một phần lẽ sống của mình. Điều đó làm cô chỉ muốn chết để trốn chạy cảm giác tuyệt vọng đau khổ.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô lại đầm đìa nước mắt:

- Nếu anh từ chối em, em sẽ tự tử cho anh yên ổn mà yêu người khác.

Duy cau mặt:

- Em vẫn không chừa được tính ích kỷ sao? Dồn người khác vào chân tường, liệu em có sung sướng hơn không?

Anh đã nghiêm nghị nhìn cô:

- Đã không còn yêu thì nên chia tay như những người bạn, Phượng ạ. Anh hy vọng em đừng biến anh và em thành kẻ thù của nhau, không hay ho gì cả em hiểu không.

Mỹ Phượng thâm thì:

- Anh không yêu em nữa thì em sống để làm gì.

- Em còn mẹ em, và tương lai nữa. Đừng bi quan như vậy Phượng, anh không đáng để em suy nghĩ nhiều đâu.

Thấy cô im lặng, Duy chủ động chia tay. Anh gọi tính tiền, rồi ngồi yên chờ Mỹ Phượng đứng lên. Nhưng cô không có ý định về, cô nói như mê man:

- Mấy ngày xa nhau, em suy nghĩ lại và đã hiểu. Anh yêu Như Hạnh nên mới bỏ em. Nó là kẻ thù không đội trời chung với em, em thù nó.

- Anh nhắc lại, Như Hạnh không có lỗi gì trong chuyện mình chia tay, em nên sáng suốt một chút Phượng ạ. Minh về nghe, để anh đưa em về.

Hơi nghiêng người về phía Phượng, Duy vỗ nhẹ tay cô:

- Lúc nào anh cũng lo cho em như một người bạn, và mong em tìm được hạnh phúc. Anh nói thật lòng, em đừng xem anh như kẻ thù. Không phải vậy đâu Phượng. Thôi, về cho em nghỉ nghe. Em có vẻ mệt rồi.

Mỹ Phượng không phản ứng gì nữa. Cô im lặng theo anh ra ngoài, nhìn cô như không còn sinh khí.

Đưa Mỹ Phượng về, Duy từ chối lời khẩn khoản của cô khi yêu cầu anh vào nhà. Anh cũng không hứa hẹn bất cứ điều gì với cô. Mỹ Phượng chỉ còn biết yên lặng vì thất vọng.

Chia tay với Mỹ Phượng, Duy về nhà. Nhớ lại những lời đe dọa của cô, anh lại lo cho Như Hạnh. Mỹ Phượng thuộc tuýp người dám làm bất cứ chuyện gì để đạt được điều mình muốn, làm sao Duy không thấy lo.

Duy lắc đầu một mình, thực ra anh đã hiểu gì về Mỹ Phượng? Chưa bao giờ anh phân tích hay nghĩ ngợi về tình yêu của mình. Ba năm học chung ở phổ thông, anh cũng chẳng hiểu tí gì về cô. Tình cảm đối với cô giống như sự say mê một nhan sắc. Mãi sau này anh mới hiểu mình lẫn lộn với tình yêu.

Bốn năm sau gặp lại, anh vẫn không thay đổi, không yêu hơn và cũng không phai nhạt. Duy không hiểu anh đã không còn yêu Mỹ Phượng nữa, hay vì những việc làm của cô đã dập tắt tình yêu? Nhưng dù ở dạng nào đi nữa, thì anh vẫn may mắn đã chưa trói buộc với cô. Mỹ Phượng không là người yêu lý tưởng, càng không thể là người vợ anh mong muốn. Không yêu Như Hạnh đi nữa, anh cũng không dám chọn cô.

Duy về nhà hơi tối. Anh gặp Hưng ở phòng khách. Hấn nhìn anh một cách trách móc, nhưng không nói gì. Cái nhìn làm Duy không thể không chú ý. Anh đến ngồi trước mặt Hưng:

- Chuyện gì vậy?
- Đâu có gì. Bình thường.
- Mẹ có nhà không?
- Mẹ qua nhà bác Hoàng chưa về, tối nay bên đó có tiệc.
- Vậy hả?

Duy định đứng lên thì Hưng chột lên tiếng (có lẽ im lặng hấn không chịu được), giọng hấn có chút phê phán:

- Anh Ba! Bộ anh định quen lại với chị Phượng hả?
- Không.
- Hồi chiều em và Như Hạnh đi mua đồ, gặp anh với chị Phượng trong quán nước. Tụi em ngồi ở ngoài thấy anh, nhưng anh không thấy.

Mặt Duy hơi thay đổi:

- Như Hạnh có nói gì không?
- Không, nhưng thấy có vẻ buồn. Emm tính rủ nó đi chơi, nhưng nó bảo nhức đầu muốn về ngủ. Em về luôn.

Nói rồi, Hưng chăm chú xem tivi như không để ý chuyện của Duy nữa. Anh ngồi yên suy nghĩ một lát, rồi đi lên lầu.

Như Hạnh không có trong phòng. Duy đi lên sân thượng. Cô đang ngồi ở góc cuối sân, màu áo trắng nổi lên trong bóng tối (khiếp tả gì mà giống ma thế không biết nữa). Duy đi về phía cô:

- Sao ngồi đây một mình vậy Hạnh?

Cô không trả lời. Duy có cảm tưởng cô đang khóc. Anh sờ nhẹ lên mặt cô. Một khuôn mặt ướt đẫm. Không kèm được, anh ôm cô vào lòng:

- Chuyện không phải như em nghĩ đâu Hạnh. Em đừng khóc. Anh với Mỹ Phượng không có gì hết. Em phải tin anh.

Giọng Như Hạnh hơi nghẹn nghẹn:

- Chuyện tình cảm của anh, tôi không có ý kiến, anh buông tôi ra đi. Tôi không dính dáng gì đến hai người cả. Mặc tôi.

- Không dính dáng sao em lại khóc?

- Tôi khóc kệ tôi.

- Nhưng anh chịu không nổi. Em có dám khẳng định em không yêu anh không? Dối lòng làm gì, anh không hiểu em thì còn ai hiểu. Nếu không yêu em làm sao anh hiểu được điều đó.

Nói rồi không để Như Hạnh phản ứng, Duy áp môi mình lên môi cô. Anh không hôn mà chỉ để yên thật lâu. Như Hạnh cố quay mặt tránh, nhưng bị anh giữ lại. Cô để yên. Duy nói nhỏ gần như thầm thì:

- Em hết giận anh chưa?

- Cùng một lúc yêu hai người, lương tâm anh không cắn rứt sao?

- Đừng nói bậy, nếu em không muốn bị đòn.

Như Hạnh ngộ ngậy cố thoát khỏi vòng tay Duy. Nhưng anh không buông mà còn ghì chặt cô hơn:

- Lẽ ra anh chưa nói với em bây giờ. Anh muốn em có thời gian hiểu kỹ mình hơn, nhưng chuyện đã như vậy anh không thể không nói. Em buồn làm sao anh chịu được.

Cô khóc thút thít:

- Tôi buồn vui thì ảnh hưởng gì đến anh. Từ trước đến giờ, tôi vậy đó. Thích thì tôi khóc, chứ không phải vì chuyện anh đi chơi với người yêu đâu. Tự nhiên gán ghép lung tung.

- Đừng trẻ con như vậy Hạnh. Nói nghiêm chỉnh với anh đi. Em bảo ai là người yêu?

- Tại sao tôi phải nhắc tên người yêu của anh chứ? Tự anh không nhớ nổi sao?

Duy hỏi một câu thật xa đẽ:

- Em biết tại sao mỗi lúc chọn quà cho em, anh đều mua đồ chơi không?

- ...

- Vì em cứ con nít mãi. Ngay cả trong tình yêu, em cũng trẻ con, anh biết làm sao bây giờ.

- Chê tôi là con nít thì anh yêu làm gì.

Duy phì cười:

- Nói như vậy là em hiểu anh rồi mà. Mà đã hiểu thì không được giận nữa nghe không?

Như Hạnh híc mũi:

- Đã bảo là tôi không thèm giận người dung.

Duy đặt Như Hạnh ngồi trên chân mình, nửa nghiêm nửa chế giễu:

- Rất may em là người dung của anh. Yêu người dung, anh không bắn khoăn gì cả. Chỉ sợ mãi mãi em chỉ là cô em gái.

Nhớ lại hình ảnh đã thấy lúc chiều, Như Hạnh âm ức:

- Là em gái thì anh không phải khó xử khi đi chơi với người yêu cũ, cái nào dễ chịu hơn hả anh?

Duy khẽ tát vào mặt cô:

- Nếu em cứ tiếp tục nói bậy, anh sẽ quăng em xuống đường. Tốt hơn hết em hãy bảo anh giải thích, như vậy mới ra dáng người lớn.

- Em không thèm nghe.

- Để giận khóc thích hơn chứ gì? Tốt! Vậy anh đi ngủ đây.

Vừa nói, Duy vừa đặt Như Hạnh xuống, đến đứng tựa lan can ngó xuống đường. Như Hạnh ngồi im, rồi bồng giậm chân bỏ đi xuống. Duy quay lại kéo cô ngã ập vào người, phì cười:

- Em đi đâu vậy?

- Buồn ngủ lắm.

Đã giận chuyện Mỹ Phượng, giờ còn bị chọc ghẹo, Như Hạnh tức thật sự. Cô lầm lì gỡ tay Duy ra. Trong bóng tối không thấy rõ mặt, nhưng cô biết anh buồn cười về cử chỉ của cô. Cô nói như muốn khóc:

- Với chị Phượng, anh có hay đùa cợt không? Hay chỉ có tôi là như vậy? Tôi không cho phép ai đem mình ra làm trò đùa đâu. Buông ra!

Duy choàng qua người cô, dịu dàng:

- Em có biết lúc nãy anh với Mỹ Phượng nói gì không? Vẫn là chuyện chia tay. Tính anh không thích lung chừng. Cũng như anh không hề lơ lửng giữa em với Mỹ Phượng. Em giận anh là đồng nghĩa với xúc phạm. Giải thích như vậy, em chấp nhận được không?

Như Hạnh không trả lời, cô thờ dãi:

- Có nằm mơ em cũng không tưởng tượng tối nay xảy ra chuyện này. Lúc này thấy anh với chị Phượng, em khổ sở quá mà không hiểu tại sao. Em cảm thấy bị sụp đổ ghê lắm. Nhưng điều đó không đáng ngạc nhiên bằng anh bảo yêu em. Anh có đùa không, hả anh Duy?

- Anh không có thói quen đùa như vậy.

Duy nói và cúi xuống mặt cô, môi họ chạm nhau. Lần này anh hôn cô bằng nỗi say mê rung động. Môi Như Hạnh cứng ngắt dưới cử chỉ cuồng nhiệt của Duy. Cô chưa biết hôn. Anh thì thầm:

- Mai một anh sẽ dạy em.

Như Hạnh im lặng nghe Duy nói, đầu óc cô chéch choáng như bị say. một cảm giác lạ lùng chưa từng có. Nhưng là cảm giác ngắt ngảy kỳ lạ. Giờ thì cô đã hiểu được sức quyến rũ lạ lùng của trái cấm.

o O o

Mỹ Phượng nằm dài trên giường. Tóc rối tung trên gối, cổ họng khô khốc và lưỡi bỏng rát. Cô đã uống quá nhiều rượu như một sự tàn phá, tự giày vò. Trong đời mình, chưa bao giờ cô bị rơi vào cảnh buồn bã như thế này. Giữa những cơn tỉnh táo hiếm hoi, cô thề sẽ làm cho Như Hạnh điêu đứng, để trả thù nỗi mất mát mà cô phải chịu.

Cả tuần nay không cách nào gặp được Duy, cô lòng sục anh một cách điên cuồng. Nhưng những phút gặp hiếm hoi của cô chỉ nhận được thái độ lạnh tránh. Duy cương quyết và không dễ bị lung lạc bằng nước mắt. Cô biết làm gì hơn để không chế anh.

Lúc này bà Diễm hay đi đâu biên biệt, có khi vắng nhà gần cả tuần. Dương Huỳnh thì lạnh lẽ như chiếc bóng. Lúc bực tức, cô trút tất cả thô bạo vào người làm. Mỗi lần cô gọi đến, bà ta có vẻ chống đối ngầm. Vẻ ghét bỏ trong mắt bà ta càng làm cô ngứa mắt hành hạ cho bỏ ghét. Rốt cuộc cô có cảm giác mình là cái gai trong mắt tất cả mọi người. Cô muốn phá phách đập nát tất cả.

Mỹ Phượng ngồi dậy, lần mò xuống phòng khách tìm chai rượu. Ngang qua phòng bà Diễm, thấy bà nửa nằm nửa ngồi trên giường đăm chiêu hút thuốc. Cô đứng lại cười khẩy:

- Lâu lắm mới thấy mẹ hút thuốc. Mẹ chán làm bà già đức hạnh rồi hả?

Bà Duy không trả lời, dụi điếu thuốc vào gạt. Bà ngồi dậy đá nó vào gầm bàn. Mỹ Phượng khó chịu:

- Mấy ngày nay, mẹ đi đâu vậy?

- Đi công chuyện.

- Công chuyện hay đi chơi? Tối ngày mẹ cứ bỏ đi, cái nhà này giống nhà hoang quá.

Bà Duy chọt nổi quạu:

- Mà không phải là mẹ tao. Đi ra ngoài cho tao được yên thân một chút.
- Khỏi đuổi.

Nói xong Mỹ Phượng đá sầm cửa nghe một tiếng rầm chói tai. Bà Duy giận tím mặt, nhưng đành nhin cô cho yên thân.

Mỹ Phượng chẳng hiểu gì nỗi lo của bà cả. Tối ngày chỉ lo rình rập đuổi Duy đến chường mắt. Bà chịu không nổi cô nữa.

Nằm ngửa ra giường một cách chán nản, bà nhớ lại chuyến đi Nông Pênh lần này. Tên nhân tình cũ đã chuyển chỗ ở. Lần mò hỏi thăm phải mất đến hai ngày, bà lần được địa chỉ của hắn ở chợ Ô-xây. Hắn trắng trợn bảo bà cứ đi thừa cảnh sát. Nhưng ngay cả giấy tờ chứng minh hắn lấy tiền của bà cũng không có, thừa thì được gì. Xem như mất trắng mấy trăm triệu. Bà thất điên bát đảo mà chỉ âm thầm chịu đựng. Về nhà lại gặp Mỹ Phượng quậy, có đáng để nổi điên không?

Bên phòng Mỹ Phượng chọt có tiếng cười đùa. Rồi tiếng nhạc âm âm cộng với tiếng rú hét giống mấy người điên. Bà tức càng hông. Nhưng biết có nói cũng không được nên ráng nén giận nằm im.

Ông Huỳnh chọt bước vào, vẻ nhẫn nhin pha lẫn chán chường:

- Mình nói con Phượng làm ơn vặn nhạc nhỏ lại giùm, âm ỉ quá tôi nhức đầu lắm.

Bà Duy ngọt ngào:

- Tụi nó còn trẻ, tính phải sôi nổi chứ. Mình để ý làm gì.
- Tôi không để ý nó. Nhưng nó cứ quậy âm cả nhà, ồn quá làm sao tôi chịu nổi,

Như không nén được bực tức, ông hậm hực:

- Tự nhiên sau này nó hay kéo bạn đàn đúm về đây. Riết rồi mẹ con mình coi tôi không ra gì cả.

Bà Duy chọt đứng phắt dậy:

- Thế thì sao? Giờ đến phiên ông muốn quậy phải không?
- Tôi không quậy, nhưng tôi chịu hết nổi rồi.
- Ông chịu hết nổi thì tôi cũng chịu hết nổi ông. Nếu muốn thì mẹ con tôi ra khỏi nhà cho ông vừa lòng.
- Kìa mình! Tôi có nói gì đâu.

Ông bắt đầu dụi xuống, nhưng đã muộn. Bà đã nổi cơn lôi đình:

- Ông có biết tại sao con gái tôi phải khổ sở đập phá như vậy không? Vì con ông đó, con gái yêu quý của ông đó. Nó giết bỏ của con Phượng làm con nhỏ điều đúng mấy tháng nay. Ông vừa lòng chưa?

Mắt nhìn trừng trừng ông Huỳnh, bà rít lên:

- Con ông làm khổ con tôi đến vậy, chắc ông hài lòng lắm, ông hả dạ lắm. Sao tôi ngu dại chọn ông làm chồng vậy hả trời? Để tôi chết mất cho ông sáng mắt... hu... hu...

Nói rồi, bà nằm vật xuống giường khóc lóc thê thiết. Ông Huỳnh hoảng sợ:

- Kia mình! Tôi chỉ góp ý con Phượng một chút chứ có ý gì đâu. Mình đừng làm lớn chuyện. Tôi xin mình. Để cho trong nhà được yên ổn rồi mình muốn làm gì thì làm.

- Tôi muốn yên mà có được với ông đâu. Sao thân tôi khổ vậy hả trời?

Bà đập tay vào gối, khóc vật vã. Không phải bà muốn làm nư với ông, cũng không phải giả vờ để hù dọa, mà đó là những giọt nước mắt đau khổ thật sự. Sự đau khổ thâm kín không nói được, giờ biến dạng đi bằng biểu hiện khác.

Làm sao ông Huỳnh hiểu được điều đó. Ông chỉ thấy vì Như Hạnh mà bà đau đớn, bà làm khổ ông. Ông sợ thấy bà khóc, đúng hơn là sợ bị làm tình làm tội. Đến phiên ông lúng túng:

- Giờ bà muốn tôi phải làm sao đây?

- Con ông thì ông biết, ông tự xử. Tôi có quyền gì mà xen vào.

- Tôi có gặp nó đâu mà xử. Mười mấy năm rồi, tôi đâu thấy mặt nó. Có nói chưa chắc nó đã nghe.

Thái độ nhu nhược của ông ban đầu làm bà ngạc nhiên sau đó thì hả dạ. Bà liếc ông thâm hiểm:

- Ông làm cha mà không dám bảo nó buông tha bỏ con Phượng à. Nếu nó cãi thì ông dọa tử vẫn, xem nó có sợ không?

Thấy ông Huỳnh làm thính, bà tấn công:

- Ông không trị được con ông thì chết đi cho rồi. Làm cha kiêu gì mà sợ con quá vậy?

- ...

- Ông muốn trong nhà này yên ấm thì liệu mà dạy con, tôi không biết. Còn không thì tôi sống với người khác. Tôi chán ông lắm rồi.

- Kia mình! Vợ chồng sống với nhau mười mấy năm mà mình còn tư tưởng đó sao?

Bà Duy ngồi lên:

- Còn hơn ở với ông, tôi không được cái gì. Ông cứ chọn đi.

Nói rồi, bà bỏ đi qua phòng Mỹ Phượng, để mặc ông ngồi rũ với tâm trạng nặng nề.

Mỹ Phượng đang ngả ngón trong lòng Thái. Trong phòng là mấy cô cậu nửa nằm nửa ngồi trên giường. Khói thuốc mù mịt, dưới sàn phòng vỏ đậu phộng và lon bia bừa bãi.

Thấy bà Duy, Mỹ Phượng cau mặt:

- Mẹ làm ơn để con tự do một chút đi. Mẹ vô đây làm gì?
- Thôi được. Nhưng mà đừng làm ồn quá, dựng mà mới lên tiếng đó.

Mỹ Phượng bĩu môi:

- Mẹ sợ hả?

Cô phẩy tay coi thường. Rồi nhăn mặt bảo bà đi ra.

Thái lên tiếng:

- Liệu ông dựng em có la tụi anh không? Quê lắm.
- Ông không dám làm chuyện đó đâu. Em quát một tiếng là rụt cổ liền. Ông mê mẹ em lắm.
- Mẹ con em đều đẹp, đàn ông nào lại không mê.
- Còn anh?
- Anh làm nô lệ cho em rồi còn gì.

Mỹ Phượng nằm ngửa ra, cười kiêu hãnh. Nụ cười giấu một vẻ độc ác. Buổi họp mặt hôm nay không có Chiêu Ly. Thái đã tầy chay con nhỏ để chạy theo cô, cho đáng đời.

Cô ghét Chiêu Ly về tội đã dám cười cô thất tình. Và thế là cô của Thái ngay trước mũi Chiêu Ly để trả đũa. Con bé đua đòi ăn chơi nhưng thật ra còn rất “nai”. Bị Thái hất hủi và Mỹ Phượng cười vào mũi, cô nhỏ đã khóc lóc năn nỉ Mỹ Phượng. Nhưng một khi Mỹ Phượng đã trả thù thì đập được Chiêu Ly dưới chân rồi, cô sẵn sàng hất thêm xuống bùn. Để gì cô buông tha.

Cô cũng đang cần Thái làm vệ sĩ cho cô. Không phải để bảo vệ, mà là trừng phạt Như Hạnh. Mỹ Phượng tin rằng Thái dễ điều khiển hơn Duy gấp chục lần.

Hôm gặp Như Hạnh và Duy ngoài đường, cô đã ghen điên cuồng. Chỉ một trí tưởng tượng cũng đủ để căm gan, hòng gì chứng kiến họ thân mật với nhau. Cô những muốn bẻ răng Như Hạnh khi nhìn thấy cô ta áp mặt trên vai Duy cười cười, nói nói. Còn anh thì quay lại nhìn cô ta đầy vẻ âu yếm. Một cử chỉ mà trước đây cô không thấy ở Duy.

Cô có cảm tưởng Như Hạnh giật trên tay cô một báu vật chỉ là của mình cô. Mà cô thì không có thói quen nhường nhịn hay chịu thua.

Đến chiều, đám yêu nhen nhen rút lui. Căn phòng bừa bộn và đầy rác. Mỹ Phượng hách dịch sai người làm lên dọn dẹp.

Bà ta đi rồi, không đuổi Thái ra ngoài, cô điềm nhiên thay đồ trước mặt hắn.

Bị hắn ôm trong tay và bắt đầu vồ dập, Mỹ Phượng mỉm cười để yên. Rồi bất ngờ giữ tay hắn lại:

- Khoan chứ cưng! Xong chuyện rồi cưng muốn gì cũng được.

Thái có vẻ cụt hứng, cặp mắt hắn đầy vẻ luyến tiếc. Hắn lì lợm chúi đầu vào ngực cô:

- Tối nay anh ở đây được không? Ở suốt đêm luôn. Anh không thích nhà mình bằng nhà em.

Mỹ Phượng vỗ đầu hắn như vỗ đầu một đứa trẻ:

- Đi công chuyện xong cái đã.

Cô đứng yên mặc hắn hưởng thụ mình và cuối cùng kiên quyết đẩy hắn ra:

- Bao nhiêu đó thôi nha. Bây giờ mình đi, tối rồi. Coi chừng không gặp được nó.

- Em nói con nhỏ đó ở đâu?

Mỹ Phượng liếc hắn một cái:

- Có bao nhiêu đó cũng quên. Cứ đi với em sẽ biết.

Thái rời cô. Hắn búng bùng ngón tay như đe dọa một người vô hình đứng trước mặt, cử chỉ cực kỳ du côn.

Cả hai đến Nhà Văn Hóa. Mỹ Phượng biết lúc này Như Hạnh đến đây học lớp dương cầm. Cô biết điều này vì đã hai lần thấy Duy đón cô ta ở cổng. Cô đã theo dõi Như Hạnh. Gởi xe xong, Mỹ Phượng chọn một băng đá ở góc khuất lối đi. Ở đây vắng hâu như không có người. Thái đứng dựa cột chờ đợi.

Chờ hơi lâu, Thái bắt đầu sốt ruột. Anh định đến chỗ Mỹ Phượng, thì cô đã nhả mặt ra hiệu:

- Nó đến rồi kìa.

Thái quay lại nhìn về phía hành lang. Như Hạnh đang đi tới. Cô đến trễ nên có vẻ rất vội. Thái khoanh tay đứng ngắm cô. Cô bé mặc đầm trắng, tóc thắt bím, nhìn thanh thoát và dễ thương lạ lùng. Tự nhiên hắn thấy chùn tay. Hắn đã quen giao du với bọn con gái táo bạo ngổ ngược, và tưởng sẽ gặp một nữ tướng vênh váo. Nên khi thấy trước mặt là cô tiểu thư mảnh mai dịu dàng, hắn hụt hẫng đến lúng túng. Thậm chí không tưởng tượng nổi mình có thể tát vào khuôn mặt xinh xắn kia.

Thấy có gã con trai bặm trợn nhìn mình chằm chằm, Như Hạnh có vẻ hoảng sợ. Cô đi chậm lại và định bỏ chạy thì hắn đi về phía cô. Hắn lừ lừ đi bên cạnh không nói một tiếng làm cô hoang mang không biết phải đối phó ra sao.

Cô không biết Thái đang rất phân vân. Đánh cô thì không nỡ. Nhưng hứa với Mỹ Phượng rồi và biết đang có cặp mắt theo dõi sát sao, hắn không thể không ra tay.

Cuối cùng, hắn đành dí Như Hạnh vào tường, chỗ mờ tối mờ sáng. Trước đôi mắt khiếp đảm của cô, hắn gằn giọng như hăm dọa.

- Cô bé! Mai mốt không được đến đây học nghe chưa? Biết đây là chỗ nào không?

Như Hạnh sợ muốn chết, nhưng cố nói cứng:

- Anh có thấy mình vô lý khi làm vậy không? Tôi không có quen, và càng không hề gây hấn với anh, tại sao anh muốn đánh tôi.

- Sao cô biết tôi muốn đánh?

- Nhìn điệu bộ anh, tôi biết.

- Tôi không có ý định đánh cô, nhưng người khác thì muốn, nói cho cô biết mà đề phòng. Thôi, vô học đi.

Hắn hơi lách qua một bên. Như Hạnh nhìn hắn một cái, rồi chạy như bay lên cầu thang.

Thái đứng yên nhìn theo. Giọng Mỹ Phượng làm hắn giật mình quay lại:

- Anh nói gì với nó vậy?

- Anh bảo bó đẹp quá mà sao giật bở người khác, và hăm rạch mặt nếu nó không rút lui.

Mỹ Phượng nhăn mặt:

- Anh làm hỏng kế hoạch của tôi hết rồi. Nói kiểu đó, nó về sẽ mách với anh Duy. Xem như họ biết tôi mượn tay anh rồi. Chán thật!

Cô vùng vằng đến tựa bên lan can:

- Tưởng nói sơ sơ vậy là anh biết, ai ngờ... Có bao nhiêu đó cũng làm không xong. Thật là ăn hại. Rồi có đánh nó cái nào không?

- Một bạt tai.

Mỹ Phượng hơi nguôi nguôi, nhưng vẫn còn hậm hực:

- Một bạt tai thì ăn nhằm gì. Mười lần như vậy, tôi mới hả dạ. Tưởng anh đập nó thôi chứ không nói gì hết, ai ngờ làm ngược lại hết. Thế nào anh Duy cũng biết ngay là tôi. Con quỷ này, phải đập cho nó một trận mới được. Lỡ biết rồi thì cho biết luôn.

Nói rồi, cô xăm xăm đi lên lầu. Thái chạy theo giữ cô lại:

- Em định đánh con nhỏ giữa lớp học hả? Coi chừng họ gọi bảo vệ bắt em đó.

- Ngu gì tôi xông vào lớp. Gọi nó ra.

- Càng ngốc. Thấy em, con nhỏ không ngu gì ra đâu. Để lần khác đi, anh sẽ có cách khác.

Mỹ Phượng hầm hầm đứng im. Cô muốn sẵn dịp dạy cho Như Hạnh một bài học nhớ đời. Nhưng Thái nói có lý, bây giờ chưa phải lúc. Cô đành nén tức, rồi sẽ tìm dịp khác vậy.

Thái nắm tay cô:

- Bây giờ mình về hả?

- Về đâu?

- Về nhà em. Em hứa với anh rồi mà.

- Nhưng anh phải hứa với tôi, lần sau phải...

- Anh biết, anh phải trả thù cho người yêu của anh chứ. Này! Ông dựng của em có khó không?

- Bỏ ông đi, mẹ tôi cũng lờ. Nhưng anh phải chịu khó đi đâu đi, chờ họ ngủ tôi mở cửa cho vô.

- Ok.

Cả hai đi ra chỗ lấy xe. Thái huyết sáo một bản nhạc vui nhộn. Trong đầu hấn lướt qua vô số hình ảnh hấp dẫn sẽ diễn ra trong đêm nay. Hấn không ngờ Mỹ Phượng dễ dãi kinh khủng như vậy. Dễ dãi hay là ngu, hấn không biết. Chỉ biết chính hấn mới là người lợi dụng, chứ không phải cô. Hấn không ngốc đến nỗi không nhận ra ý định lợi dụng của Mỹ Phượng, có điều là cô khờ hơn hấn tưởng.

Dù sao, Chiêu Ly cũng hiền chứ không nanh vuốt như Mỹ Phượng. Còn hấn thì chỉ khoái chơi và hưởng thụ. Hấn không có ý định làm tên lính đánh thuê. Đánh con gái yếu đuối thì hèn quá. Còn đối đầu với con trai thì hấn hoàn toàn không dám.

Hấn không yêu cô đến mức phải làm những chuyện thấp kém như vậy.